

„Kā es sargāju Latviju”?

Darba autors:

Dainis Rižkins

Ķēdēs un važās tauta ir kalta, gadsimtiem ilgi kalpībā būs. Mainās kungi, bet ķēdes tās pašas, nebrīvē ir latviešu tauta. Nost ar Pērkonu, Sauli, kristiešu dievu pielūgt tiem būs. Asinis altārā dievam šim nodot, prātu un miesu kungiem dot. Latviešu zemi nīcina kari, tas ir kā zemniekam brūcē bērt sāli un atkal, un atkal atvērt šo brūci, lai tautas asinis klāj zemnieka zemi. Nomirt un piedzimt uz barona zemes, kas gadsimtiem zemnieka sviedrus un asinis sūc. Pātaga, pletne muguru plēš dzīvot tev ne citiem, ne sev, bet dievam un kungam, un tā tam būs būt.

*Šīs vietas tukši pamestās-
Šīs dzīves drūmi saplēstās
Tik ēnas klusi klīstošās
Vietās, kuras reiz bij ziedošās*

*Moku gadus pārcietušas,
Par kaujas laukiem pārtapušas,
Redzamas ir sadegušas
Vietas, reiz ziedošas . (Dainis Rīžkins)*

Kas esam mēs ja mums sava vārda nav? Ko gribam un kādēļ esam, ja tautas savas mums vairs nav. No kā mums celties un kur iet. Vai vēlamies mēs to, ko citi vēlās mūsu vietā. Vai tomēr ceļamies no kaut kā un zinām kas mēs esam. Zinām savus dēlus un tēvu tēvus, kuri gadsimtiem jau no savām un citu sāpēm cieš. Mēs zinām, nē es zinu, ka tauta esam mēs, kuru dažkārt mēs paši, dažkārt citi kapā dzen. Taču vieni no visiem mēs šī tauta esam. Mēs latviešu tauta, kura uz Dieva zemes dzīvo par savu dzīvi brīvo. Kaut latvietis kā kalps uz šīs zemes dzīvojis, dvēselē, kas cits viņš viemēr bijis.

Es nāku no šīs latviešu tautas un vienmēr būšu latvietis es savā sirdī. Kas zin, kas asinīs man rit, taču vienmēr zināšu, kur sākums mans. Esmu zemessargs un jaunsargs, savu nākotni plānoju saistīt ar Nacionālajiem bruņotajajiem spēkiem. Viju es sevi tautas un senču vēsturē, jo tā ir daļa no manis bez kuras es nevaru iztikt.

Es nekalpoju sev, bet tautai, savai ģimenei un līdzcilvēkiem, jo mans ceļš ir aizstāvēt tos, kuri paši to never. Atteikties no dzīves baudām cēla mērķa dēļ, dzīvot priekš citiem kaut viņi nezina, ko dodam un zaudējam. Visi, kuri tēvijas labā krīt zaudējot visu, kas dārgs šajā pasaulē, jo citā viņu darbiem vērtības nav. Kuri viņus atcerās, kuri atcerēsies mūs, kad pienāks laiks un būs ienaidniekam jārāda savs naidis. Taču cik

mūsu daudz vai mazs, kuri ir gatavi dzīvot pēc mūsu likumiem un mirt pēc tiem pašiem. Kalpot zemei un likt galvu uz tās neskatoties, kas priekšā stāv.

*Dūmakā, kas Nāves salu klāj,
Strēlnieks, kurš no rīta mosties sāk,
Nemana, ka ļauna dvaša klāt
Nāve tuvāk nāk.*

*Katra diena, nakts,
Acis vienmēr ir uz vakts:
Viss ir vienāds un nav nekāds.
Smiltis miroņi un dzīvais kāds,
Viss, kas rokās, patron zalves lāds.*

*Smaka degunā man akli sit,
Nakts ap šodien dzīvajiem jau tālredzīgi klīst,
Novēl tā saldu dusu tam,
Kas pie zemes vienmēr paliks klāt,*

*Strēlnieks katrs, kurš reiz krīt,
Dodas pa upi, kas dzīslās rit,
Te gaisma lēnām izgaist
Dūmaka tik zaļa man tuvāk nāk. (Dainis Rižkins)*

Mīlestība un naids tie, kas mūsu dzīvi uz priekšu dzen un kavē. Naids kurš no sāpēm rodas, kas liek citiem sāpes darīt un visu dzīt mūžīgā naida aplī no atribes kāres vai varas. Mīlestība pret tēvzemi, mājām vai tuvāko savu. Tā no kurās sapēs rodas un mūžīgs naida aplis sākās. Taču vai mīlēt nozīmē būt vājam? Atrast asaru uz savas sejas, kad noskan dzimtenes dziesma, kuru iededz tevī liesmu. Just šermuļus, kas par ādu manu skrien, kad dziedād vēlos arī es. Būt daļa no sīs nācijas manas, kas ceļ manu dvēseli un modina jūtas, kuras iepriekš neesmu jutis. Dziesmas dēļ, tad jau krist ar dziesmu uz lūpām mirt. Latvietis ir bijis vienmēr kalps, simtiem gadus ar sviedriem un asinīm maksājis, ne graša pie dvēseles nav turējis. Tik dziesma latvietim ir bijusi, ko sevi sargāt skarabajā pasaulē, kurā zemniekam jādzīvo. Ar šo dziesmu brīvību viņš sev ir cīnījis un galu galā uzvarējis, bet viss nav galā, kamēr ir latvietis tikmēr viss ritēs un ritēs. Naida nekad nebūs par mazs, tādēļ esam mēs. Tie, kuri paliks savā valstī un mīles to, neskatoties, kāda tā būs.

Savu dzimteni sargāju glabājot atmiņas tiem, kuri pēc mums jau būs. Glabājot tās tā, kā vecmāmuļa, kura kompotus liek, katrai savas mājas, gaidot laiku, kad vajadzīgas būs. Vēsture ir viss mums apkārt un tālāk, bez tās mēs esam nekas. Vēsturē

ir, kā zinību altārs no kura mācās un nepieļauj kļūdas, kuras mūsu senči pieļāva. Mēs katrs rakstām savu vēsturī, taču neviens to neatmināties, tādejā jāglabā tā, lai ir no kā smelties, kad nav nekā.

Es smeļos no sī avota, kad atbildēs dzīvē meklēju, ko darīt un kā. Rakstu to, kas ir uz sirds un pievienoju, cerot, ka izlasīt un sapratīs, kādejā kritām vai dzīvojām mēs un mūsu senči. Esmu kļuvis par daļu no savas valsts aizsardzības. Dienests zemessardzē netikai uzlabo manas spējas, bet parāda to, ka ikviens spēj būt viens no mums.

Karavīrs ir viens no ķēdes augstākajiem posmiem un ir tituls, kuru nedrīkst apkaunot. Es nēsāju savu formu ar godu, jo zinu ka caur smago darbu dienestā esmu nopelnījis to. Taču svarīgākais ir pats cilvēks, kurš zem šīs formas ir. Cilvēks kura paša un citu nākotne viņa rokās, jo lēmumi, ko viņš pieņems kritiskā brīdī ietekmēs visu.

Aizsardzība esam mēs paši, mūsu dziesmas un vārdi, senču vēsture un mūsu pašu nākotne. Kaut šīs ir tikai manas domas, ar savu piemēru es cenšos mudināt citus darīt to pašu. Tādēļ rakstu, lai to redzētu citi, lai smeltos no manis un saprastu, ka ikviens spēj rakstīt un sasniegt jebko. Dzeja, atmiņu stāsti un teikas, kas iedvesmo un tavu dzīvi veido. Šī ir mana aizsardzība, tā es sargāju dzimteni, kuras dēļ esmu gatavs atdot visu, jo bez tās tam visam nav vērtības. Es sargāšu vērtības, kuras senči atstājuši mums un vienmēr atcērēšos cilvēkus ar kuru asinīm par šo visu vajadzēja mūsu tautai maksāt.

*Ķērc putni debesīs skaļi
Pūš austrumu vēji
Ēnas sāk tuvoties lēni
Atklājas gravētie vārdi
Atverās dzimtenes vārti.*

*Klusē putni un ļaužu valodas arī
Tiek noliektas galvas, šī atmiņu vieta
Līdzjūtība lieka
Tik ezera krastā
Stāv vientuļš tēls-
Raudošas mātes dēls.*

*Rīb zalves un mūzika spēlēt sāk
Sāpju migla klātesošos klāj
Pār dzīvību un nāvi dzīvo
Sarkanbalt sarkans pār kritušiem plīvo. (Dainis Rižkins)*

